

Publicerad 2013-02-11 11:28 av Lina Nielsen

family first.

Pappa.

men det gör ont i mig att du aldrig fanns där,
det gör ont i mig, tusentals dåliga minnen jag bär
det gör ont i mig att du tog mig i andra handen,
varje gng vi byggde upp kontakt, försvann den..
jag var berädd att alltid backa upp, stå vid din sida
i den relation vi har borde det va omöjligt att ifrån varann glida.
förstår du inte att det gör ont i mig, att mitt hjärta bränner,
det är förevigt trasigt, men jag finns med dig vad som än händer.
i varje fotsteg jag tar, känner jag dina
tror jag hör dina andetag men inser dem är mina.
det finns dagar då jag glömmmer dig, lite grann,
här står en dotter med en pappa som försvann.....
och ibland finns de dagar då tårarna regerar,
när sågs vi senast? dagarna passerar.
idag är en sådan dag som man önskar inte fanns,
jag skulle vilja ringa dig, veta att du finns till hands..
vi var tigha men jag saknade att bli sedd,
innerst inne gjorde du mig rädd.
att ett behov kan förstöra så mkt trodde jag ej,
de finns ett tomrum, pappa jag behöver dig....
samma kött och blod, jag har dina ögon,dina tår
men allt det här satte för djupa sår.
jag saknar dig, du är den bästa jag har,
tomheten utan dig är obeskrivlig, älskade far?

om jag ringer dig nu, kan vi spola tillbaka tiden?

kan vi börja om på nytt?

få det djupa såret sytt?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lina Nielsen med Poeter.se id #43771 innehar upphovsrätten